

Πρὸς τὸν εὐάγωγον Λαὸν τῆς Λευκάδος.

Ὁ συμπολίτης Ἰατρός

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΡΕΤΟΣ.

(Φυλλάδιον δεύτερον).

Καθὼς δύο σχεδὸν χρόνους ὀπίσω, τὸν Ὀκτώβριον 1859, ἐτύπωσα εἰς Κορφοῦς τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς σέ, ἀγαθὲ Λαεῖ τῆς Λευκάδος, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειάν σου εἰς τὴν δίκην μου κατὰ τοῦ Ἀνδρέου Ψιλλιαροῦ, τολμήσαντος νὰ μὲ προσβάλλῃ εἰς τὸ σπῆτι μου διὰ νὰ ἐκτελέσῃ μίαν διαταγὴν τοῦ προστάτου τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἔτι καὶ σήμερον τυπὼν εἰς Κορφοῦς ἐτοῦτο τὸ δεύτερον φυλλάδιόν μου διὰ νὰ σοῦ προσφέρω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀγαθὲ Λαεῖ τῆς πατρίδος μου, εἰς τὴν εὐχαρίστησιν ὅπου ἔλαβες, καθὼς μοῦ τὸ ἔγραψαν, διὰ τὸ Πρόγραμμά μου πρὸς τοὺς Κυρίους Ἐκλογεῖς τῆς Λευκάδος. Αὐτὸ ὅμως τὸ Πρόγραμμά μου ἐτάραξε τὴν χολὴν μερικῶν Ἀρχόντων, τῶν *Περουκόων* τῆς νέας γενεᾶς τοῦ νησιοῦ μας, οἱ ὅποιοι ἐνώθησαν νὰ μὲ κατατρέξουν μὲ ὅλους τοὺς τρόπους, διὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς Ἐκλογεῖς νὰ μοῦ δώσουν τὴν ψῆφόν των εἰς τὴν προσεχῇ ψήφοφορίαν τῶν 25 Βουλευτῶν τοῦ νησιοῦ μας. Ἔστησαν λοιπὸν τὰς παγίδας των διὰ νὰ σὲ ἀπατήσουν, ἀγαθὲ Λαεῖ, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, καθὼς σὲ ἀπάτησαν πάντοτε μὲ τὰς μεγάλας ὑποσχέσεις των καὶ μὲ τὰ παχιά των λόγια.

Ἐφαντάσθησαν οἱ εὐλογημενοὶ ἐχθροὶ μου νὰ μὲ συκοφαντήσουν διὰ μέσον τῆς λεγομένης ἐφημερίδος «*Νέα Ἐποχὴ*», τῆς ὁποίας ὁ διευθυντής, ὁ ὁποῖος εἶναι Κεφαλόνιτης, δημοσιεύει ὅσα ἄρθρα τοῦ στέλλουν ἀπὸ τὰ νησιά μας, φθάνει μόνον νὰ τοῦ στέλλουν καὶ τάλλαρα, διότι αὐτὰ εἶναι ὁ Θεὸς του καὶ ἡ πατρίδα του.

Οἱ ἄρχοντές μας ὅσοι εἶναι ἐχθροὶ μου, διότι ἔχω καὶ μερικοὺς φίλους π. χ. τὸν Μίκιο Δετζόρτζη, τὸν Μιχαὴλ καὶ Τόννη Σικελιανὸ, τοὺς Σερβαίους, τοὺς Σουνδιαίους, προβλέποντες ὅτι ἡ τυρηννία των θέλει ποιήσει, ἀνχατορθώσω καὶ γίνω Βουλευτὴς, τοῦ ἔστειλαν τάλλαρα νὰ μὲ συκοφαντήσῃ δημοσιεύων, ὅτι ἐγὼ ὕβρισα τοὺς Ἑλληνας, ἐπειδὴ εἶπα ὅτι εἶμαι Φράγκος μὲ τὴν καρδίαν μου, ἀγκαλὰ καὶ ἐγεννήθηκα Ἑλλήν, καὶ ἐπομένως

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΟΥΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ἡ Λευκάδα δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐμένα διὰ νὰ ὑπερασπίσω τὰ δικαιώματά της καὶ ἀξυπᾶν εἰς τὴν Φραγκιά.

Ἄμα αὐτὴ ἡ πατζαούρα, ὡς ὠνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς κακομοιριασμένας ἑφημερίδας, ἐτύπωσε τὰ παρομυθία της ἐναντίον μου, ἀμέσως ἔκαμα τὴν ἀπάντησίν μου καὶ τὴν παρέδωκα εἰς τὴν ἄλλην ἑφημερίδα τῶν Κορφῶν ὁ «Παρατηρητής», διὰ νὰ ἀποδείξω εἰς ὅλην τὴν Ἐπαύρῃσιν ὅτι εἰμὶ ἀνώτερος πάσης συκοφαντίας, ὅτι ἐτίμησα πάντοτε τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ πρὸ πάντων τὴν πατρίδα μου Λευκάδα, διότι εἰς τὰ συγγράμματά μου πάντοτε ὀνομάσθηκα Λευκάδιος. Οἱ ἄλλοι Λευκάδιοι δὲν ἀπόλαυσαν τὰς τιμὰς ὅσας, μετὰ τὴν εὐχὴν τῶν τιμίων γονέων μου, ἀπόλαυσεν ἐγὼ ἀπὸ Βασιλεῖς, ἀπὸ ἐνδόξους Ὑπουργοὺς, καὶ ἀπὸ τοὺς πλέον σοφοὺς ἄνδρας τῆς Εὐρώπης.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἄρθρον μου εἰς τὴν ἑφημερίδα ὁ «Παρατηρητής» δὲν ἐδημοσιεύθη τὴν ἀπερασμένην ἐβδομάδα, ἀναγκάσθηκα νὰ μείνω ἐδῶ ἕως νὰ δημοσιευθῇ, ἀποφάσισα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου μετὰ τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὰς μαύρας καὶ ἀνοήτους συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν μου. Καὶ διὰ νὰ βουλώσω τὰ φαρμακερὰ τῶν στόματα, μολονότι ἔχουν μέλι εἰς τὰ χεῖλη τῶν, ἐτύπωσα καὶ τὸ παρὸν φυλλάδιον τὸ ὁποῖον εἶναι συνέχεια ἐκείνου ὅπου ἐτύπωσα διὰ σέ, εὐάγωγε Λαετῆς Λευκάδος, δύο χρόνους ὀπίσω, καὶ τὸ ὁποῖον σὲ πειρακαλῶ νὰ τὸ διαβάσῃς ἐκ νέου διὰ νὰ πεισθῇς ὅτι ἐγὼ εἰμὶ πιστὸς εἰς ὅσα σοὺ ὑποσχέθηκα.

Μεταξὺ τῶν γνωστῶν τρομερῶν ἐχθρῶν μου, ἐξ αἰτίας μιᾶς πενθερᾶς, καὶ ἐκείνων τῶν χαμερπῶν ἀρχόντων, οἱ ὅποιοι, διὰ νὰ φανοῦν φίλοι τοῦ πλουσίου Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, καὶ μὴ χάσουν τὰ λαμπρὰ τραπέζιά του, μοῦ ἐγύρισαν ταῖς πλάταις, ἔγινε πολιτικὸν διαζύγιον, διότι τοὺς ἐγύρισα καὶ ἐγὼ ταῖς πλάταις, καὶ ἔκτοτε ἔγινα φίλος τοῦ Λαοῦ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. Ἡ πόρτα λοιπὸν τῆς κατοικίας μου εἶναι πάντοτε ἀνοικτὴ διὰ ἐσὲ μόνον, ἀγαθὲ Λαετῆς χώρας Ἀγίας Μαύρας καὶ τῶν χωρίων τῆς Λευκάδος. Πάντοτε θέλω εἶναι ἕτοιμος νὰ σε συνδράμω καὶ ὡς πατὴρ καὶ ὡς πολιτικὸς. Εἰς ἀνταμοίωσιν τῶν συμβουλῶν μου δὲν ζητῶ ἄλλο ἀπὸ σέ ἢ μόνον τὴν ἀγάπην σου. Ἐὰν με ἐγαπήσεις καὶ ἐοὺ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, τότε ἄλ-

λοι κακοῦργοι, ὡς ὁ Φρεμενδίτης, δὲν θέλει τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ ξάφνου ἀποπίσω νὰ με κτυπήτῃ, διότι τότε ἐσὺ Λαετῆς θέλεις τὸν πνίξῃ με τὰ χεῖριά σου εὐθύς, ὡς κάμνουν οἱ δημοκράται Ἀγγλοὶ Ἀμερικάνοι οἱ ὅποιοι, ἅμα πιάσουν ἐπ' αὐτοφόρῳ τὸν κλέπτην ἢ τὸν φονιά, ἀμέσως τὸν κρεμοῦν χωρὶς Προτζέσο. Αὐτὴ ἡ Ἀμερικανικὴ διακαισύνη ὀνομάζεται ἀλλὰ *Mirac*, ἀπὸ τ' ὄνομα τοῦ πρώτου ὁποῦ ἔβαλεν εἰς πρᾶξιν αὐτὴν τὴν ἔκτακτον διακαισύνην τοῦ λαοῦ ἔχοντος ὑπ' ὄψιν τὸ ρητόν· «*φωνὴ λαοῦ φωνὴ Κυρίου*».

Εἰς ἐσὲ λοιπὸν, ἀγαθὲ Λαετῆς Λευκάδος ἀφίνω τὴν φροντίδα νὰ με φυλάττῃς ἀπὸ τὴν μυστικὴν καὶ ἀνανδρὸν ἐκδίκησιν τῶν γνωστῶν ἐχθρῶν μου· μολονότι ἡ Αὐτοῦ ἔξοχότης ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ γράψῃ εἰς τὸν Τοπτηρητήν του, τὸν καλὸν μας Βαρθάν, νὰ διατάξῃ τὴν Ἀστυνομίαν νὰ προσέχῃ πάντοτε διὰ ἐμέ μετὰ μεγάλα μάτια, διὰ νὰ μὴ κακοπάθω ἀπὸ κανένα κακοῦργον, ὡς τὴν ἔπαθα τὴν πρώτην φορὰν ὅπου ἡ ἔξοχότης του ἦλθε εἰς τὴν Ἀγίαν Μαύραν. Ἀλλὰ τότε, ἐγὼ τοῦ ἀποκρίθηκα, ἦτο Ἀστυνόμος ὁ Δρακόπουλος, πρῶτος ἐξ ἀδελφῶν, γυναικίῳ ὀνόματι, μετὰ τὸν ἐχθρὸν μου Ἀριστοτέλην Βαλαωρίτην, καὶ σήμερον εἶναι Ἀστυνόμος ὁ Κύριος Μπίνης.

Ἐλπίζω ὅμως ὅτι οἱ ἐχθροὶ μου θέλουν σωφρονισθῇ, μεταχειρίζοντες διὰ νὰ με πολεμήσουν ἄλλα μέσα, καὶ ὄχι πράξεις βερβαρικές. Μάθε ὅμως, ὦ Λαετῆς, ὅτι πάντοτε οἱ λεγομένοι ἀρχόντες τῆς Ἀγίας Μαύρας ἐκπαιτῶνται τὸν μακαρίτην πατέρα μου καὶ ἐμένα, κινούμενοι μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ ἀπὸ τὴν ζουλιάν των, διὰ νὰ τρώγουν μόνοι αὐτοὶ τὰς χονδρὰς πάγας, καὶ νὰ θεωροῦν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ὡς δούλους των. Ποία τρομερὰ ἀδικία γίνεται εἰς τὴν πατρίδα μας! Δέκα ἢ δώδεκα σπήτια νὰ ἔχουν χονδρὰς πάγας καὶ νὰ τρῶνε μπουρδέκια ἀπὸ πιτζούνια, καὶ ἄλλα ἑκατὸ νὰ μὴ χορτένουνται οὔτε ἀπὸ ψωμί. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τρομερὰν ἀδικίαν δὲν φταίουν οἱ Ἰνγκλέζοι· ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ ἅγιομαυρίται ὅπου ἐστάθησαν Σανατόροι καὶ Νομοθέται. Καὶ ἄς ἀρήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς Γερουσιαστὰς, διότι αὐτοὶ ἐστάθησαν πάντοτε τὰ τυφλὰ ὄργανα τοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου τῶν παρελθόντων Ἀρμοσίων, καὶ ἄς ἀρῶμεν καὶ τοὺς Βουλευτάς μας. Ἐπρόβαλλε ποτὲ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ένας ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον κατὰ τῆς ἀνωρρηθείσης ἀδικίας τῶν συμπολιτῶν του; Ποτέ. Ἐξή-
τησε καὶ ἀπὸ τὴν Γερουσίαν τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸ
νησί τινῶν Κριτᾶδων, οἱ ὅποιοι δὲν ἤξεύρου οὔτε ποῖο
εἶναι τὸ μάτι των τὸ δεξι καὶ ποῖο τὸ ἀριστερὸ, καὶ
διὰ τοῦτο ἐοὺ Λαε̃ τοὺς ἐπωνόμασες *Φακανάπιδες*;
Ποτέ. Τί ἐξήτησαν; τὴν *Ἐρώσιν*, διότι ἤξεύρου ὅτι
δὲν γίνεται.

Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν σήμερον ἐκεῖνο ὁποῦ ἔγραψα
εἰς τὸ πρῶτον φυλλάδιόν μου, τυπωμένο εἰς Κορυφῶς τὴν
10 Ὀκτωβρίου 1859. *Ὁ λαὸς τῆς Λευκάδος θέλει εὖ-
ρει εἰς ἐμὲ τὴν καρτεροψυχίαν τοῦ Ἰρλανδοῦ Δανιήλου
Ὀκονέλλου, χάριν τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς τῆς Ἰρλανδίας
ἀπόλαυσεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν τόσα δι-
καιώματα ἃ δὲν εἶχε πρὶν τοῦ 1826. Ναί, χάριν τῶν
φονῶν τοῦ Ὀκονέλλου οἱ ὁμοιόθρησκοί του Λατίνοι ἔλα-
βον τὸ δικαίωμα νὰ κάθωνται καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν Κάτω
Βουλὴν, ὡς Βουλευταὶ τοῦ Ἐνωμένου Βασιλείου τῆς Ἀγ-
γλίας. Ἐὰν οἱ Ἐκλογεῖς τῶν χωρίων Λευκάδος, ἐπειδὴ
ἀπὸ τὴν χώραν δὲν ἐλπίζω πολλὰς ψήφους ὄντες οἱ πε-
ρισσότεροι ἐκλογεῖς ὑποτασσόμενοι εἰς τὸν ἐχθρόν μου
Βαλαωρίτη, ὅχι ἀπὸ ἀγάπην, ἀλλὰ διότι ὅλοι τοῦ χρεω-
στοῦν χρήματα, ἐὰν λοιπὸν οἱ λεγόμενοι χωριάτες τῆς
Λευκάδος μοῦ δώσουν τὴν ψήφον των, θέλω ὑψώσει τὴν
φωνήν μου μέχρι οὐρανοῦ, καὶ μέσα καὶ ἔξω τῆς Βουλῆς,
κατὰ τῶν ἀδικιῶν ὁποῦ γίνονται εἰς τὸ νησί μας.*

Ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι οἱ Ἐκλογεῖς τῆς Λευκάδος δὲν
θέλουσι καταδεχθῆ νὰ πάρουν χρήματα διὰ νὰ δώσουν
τὴν ψήφον των εἰς τοὺς ἔχοντες; τάλλαρα διὰ ν' ἀγορά-
ζουν ψήφους; Αὐτοί, ὦ Λαε̃, δὲν εἶναι Βουλευταὶ τοῦ νη-
σιοῦ Λευκάδος, ἀλλὰ εἶναι Βουλευταὶ τῶν ταλλάρων
των, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τοὺς μέλλει ἓνα φαρδὶνὶ διὰ τὰ
συμφέροντα τῆς πατρίδος. Ποία τύφλα εἶναι αὐτή; Διὰ
νὰ ἀπολαύσῃ ἓνας Ἐκλογεὺς μίαν Λίραν. Στερλίαν ἢ
δικὰ δώδεκα τάλλαρα νὰ πουλῇ τὴν συνειδησίην του, καὶ
τὰς ἐλπίδας τῆς πατρίδος, καθὼς Ἰουδᾶς ὁ Ἰσχαριώτης
ἐπρόδωκε τὸν διδάσκαλόν του Ἰησοῦν διὰ νὰ πάρῃ τριά-
κοντα ἀργύρια. Ποία αἰώμιος Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν Λευκάδα!!!
Διὰ τοῦτο, καὶ ἐοὺ Λαε̃ τῆς Λευκάδος, ἐὰν μάθεις ὅτι οἱ
Ἐκλογεῖς ἔλαβαν τάλλαρα ἢ λίρας στερλίνας νὰ θεωρή-
σῃς αὐτοὺς ὡς προδότας τῆς Πατρίδος μας, καὶ νὰ εἰ-

πτεῖς ἐξ ὅλης καρδίας ἀράθημα τρις εἰς ἐκεῖνον τὸν
ἐκλογέα ὅστις ἔδωκε τὴν ψήφον του διὰ νὰ πάρῃ τάλλα-
ρα. Ἡ κατὰ τῆς πατρίδος νὰ πέσῃ ἀπάνωτου, καὶ τὰ
τάλλαρα ὁποῦ ἐπῆρε νὰ γίνουν τόσα γίδιαρὰ τὸν φᾶρε.

Σοῦ εὐχομαι, ἀγαθὲ Λαε̃ τῆς Πατρίδος μου, ὑγίαν
καὶ καρτεροψυχίαν. Ζήτω ἡ Πατρίς, Ζήτω καὶ ὁ λαὸς
τῆς Λευκάδος, δηλαδὴ ἐκεῖνοι ὁποῦ φοροῦνε σκούφια
καὶ τζαρούχια. *Ἀμήν.*

(Ἰδοὺ τὸ ἄρθρον μου δημοσιευθὲν ἐν τῷ
Παρατηρητῇ κατὰ τῆς Νέας Ἐποχῆς).

Ἐν Κερκύρα, τῇ 26 Ἰουνίου 1861 ἔ. Ἐλ.

Ἀξιότιμε Κ. Συντάκτα τοῦ Παρατηρητοῦ,

Ἐπειδὴ οἱ συντάκται τῆς λεγομένης ἐφημερίδος
«Νέας Ἐποχῆς» ἔχουσι τὴν ἐντολὴν ἀπὸ τοὺς πατέρας
των νὰ συκοφαντοῦν καὶ νὰ ὑβρίζουν ἕκαστον πολίτην
ὅστις δὲν συμμερίζεται τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς των, διὸ
ἔγινε τὸ ἔρμαιον τῶν συκοφαντιῶν καὶ τῶν ὑβρεῶν τῆς
ρηθείας «Νέας Ἐποχῆς», ἀφοῦ μάλιστα, πρὸς ἀποφυ-
γὴν σκανδαλωδῶν σκηνῶν, ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν κατ' αὐτῆς
ἀγωγὴν μου ἐνώπιον τοῦ Πλημμελειοδικείου Κερκύρας.

Ἡ σιωπὴ μου ἠρέθισεν ἔτι περισσότερον τοὺς Λευκα-
δίους πατέρας τῆς «Νέας Ἐποχῆς», καὶ τὴν διέταξαν
νὰ με συκοφαντήσῃ καὶ νὰ με ὑβρίσῃ ἐκ νέου, διό-
τι ἐπεμψά εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τῆς πατρίδος μου τὸ Πρό-
γραμμά μου, πρὶν ζητήσω τὴν ψήφον των εἰς τὴν προ-
σεχῇ ἐκλογικὴν πάλιν τῶν ἑξ Βουλευτῶν Λευκάδος.
Πρὸς ἀπόδειξιν δὲ τῆς κακῆς πίστεως τῶν συντακτῶν
τῆς λεγομένης ταύτης ἐφημερίδος εὐαρεστήθητε νὰ δημο-
σιεύσῃτε τὰ ἐξῆς, ἵνα τὸ κοινὸν τῆς Ἐπτανήσου τέλος
γνωρίσῃ ποίαν ἀλήθειαν ἔχουσι τὰ κατ' ἐμοῦ λεχθέντα
ἐν τῷ Ἀριθ. 173 τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ὑπὸ χρονολογίαν
24 τοῦ τρέχοντος Ἰουνίου μηνός.

Ὁ Δημοσθένης, ἀγορεύων κατὰ τοῦ Εἰσολλίδου, ἐξε-
φώνησε τὴν παρατήρησιν ταύτην· τοῦτο γὰρ ἔστιν ὁ
συκοφάντης αἰτιάσασθαι μὲν πάντα, ἐξελέγχει δὲ μη-
δέν. Ἀναιδῶς με συκοφαντεῖ ἡ «Νέα Ἐποχὴ» λέγουσα ὅ-
τι ἔγραψα πρὸς τὸν Ὀριόλην καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς
Νεαπόλεως, δὲν ἀγαπῶ τοὺς Ἕλληνας, καὶ τοὶ Ἕλλη-
νὲς ἔχοντες τὴν καταγωγὴν. Greco di nascita, ma
Italiano di cuore. Πρὸς Θεοῦ! ποία αἰσχρὰ συκοφαν-

τὰ ἐν μέρονι τῶν σφύδρα ριζοσπαστῶν πατρῶνων τῆς «Νέας Ἐποχῆς! Ὁρί, ἀναιδέις συκοφάνται μου, εἰς τὸν ὁμοιοφρονά σας Ὁριάνην, τὸν ἐξυβρίζοντα τὸ λείψανον τοῦ Θευματουργοῦ ἱεράρχου καὶ Προστάτου Κερκυρας Ἀγίου Σπυρίδωνος, ἢ εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, Φερδινάνδον Β', ἀλλὰ εἰς τοὺς πρώτους σοφροὺς ἄνδρας τῆς Ἰταλίας, συναθροισθέντας ἐν τῇ Γ'. Συνελεύσει: τῆς Φλωρεντίας, ἐπεμψα μίαν ἐγκύκλιον, ὑπὸ χρονολογίαν 17 Σεπτεμβρίου 1841, τῆς ὁποίας ἰδοὺ τὰ δύο πρῶτα ἐδάφια. Greco, o chiarissimi Signori, di nascita io sono, ma Italiano di cuore e per gratitudine, poichè nella bella Italia io attinsi quella dottrina, che la Grecia, da maestra di ogni sapere caduta nelle folte tenebre dell'ignoranza, non potea più dare ai suoi figli. Questa considerazione fu quella che mi fece ambire l'insigne onore di far parte della *terza Riunione degli Scienziati Italiani*, onde avere campo di dare a voi, dottissimi Scienziati d'Italia, una solenne prova della mia profonda stima, stima comune fra tutt'i Greci, i quali hanno fatto i loro studj in Italia, comunicandovi un mio ritrovato, che, se amor proprio non m'inganna, io considero di un'interesse generale.

Παρακαταθέτω τὸ μόνον ἀντίτυπον τῆς ρηθειςσας· ἐγ-
κυκλίου μου, ὅπερ εὐτυχῶς εἶχον μεταξὺ τῶν ἐγγράφων
μου, ἐν τῷ Ἀναγνωστηρίῳ τῶν φιλομούσων καὶ φιλοκάλων
ἀνδρῶν Κερκύρας, οἱ εἶνε· βεβαίως, κινυόμενοι ἀπὸ τὰ φυσικὰ
τῶν γενεῶν αἰσθήματα ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων, θέλουσιν
τέλος ἀγανακτήσει· κατὰ τῶν αἰσχυρῶν συκοφαντῶν μου.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἀναγνωστηρίῳ εὐρίσκονται εὐτυχῶς καὶ τὰ δύο πονήματά μου Quattro Mesi in Firenze καὶ Mémoire sur le Pilima (α), ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ὁποίων γίνεται πασίδηλα· α.) ἡ τρομερὰ κατ' ἐμοῦ μηχανοραφία τοῦ ἐθνοκαταράτου Ὀριόλη, σωθέντος ἀπὸ τὴν φυλακὴν παρὰ τοῦ ἄλλοτε δικαστοῦ Δ.ρος Στεφάνου Παδοβάρου, νῦν δὲ ἐνὸς τῶν Συντακτῶν τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καὶ β.) ὅτι τὸ περιβόητον πῆλημα (γρ. πῖλημα) ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις, ἥτις

(α) Ἀντὰ τὰ δύο ποτήρια πωλοῦνται καὶ παρὰ
τῷ Βιβλιοπώλῃ Κ. Γούλιου.

εθραβεύθη παρὰ τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς Εὐρώπης, ὅπερ βεβαίως εἶναι τὸ περιώνυμον Institut de France. Οἶκτον λοιπόν, ἀντὶ γέλωτος, προξενοῦσι τὰ κατ' ἐμοῦ παραμύθια τῆς λεγομένης ἐφημερίδος «Νέα Ἐποχὴ» διὰ τοὺς Συντάκτας τῆς.

Εγὼ, συκοφάνται μου, ἐτίμησα, καὶ δύναμαι νὰ τὸ
εἰπῶ στενορρεῖα τῇ φωνῇ καὶ εἰς τὸ πεισμά σας, ἐγὼ
διὰ τῶν συγγραμμάτων μου ἐτίμησα τὴν Λευκάδα, ἐνῷ
ἄλλοι Λευκάδιοι τὴν ἡτίμασαν διὰ τῶν βραβαρικῶν των
πράξεων, καὶ τὴν τυραννοῦσι διὰ τῆς ἀχορτάγου πλοο-
νεξίας των.

Ἐπομένως δύναμαι θαρραλέως νὰ παρουσιασθῶ εἰς
τοὺς ἐκλογεῖς τῆς Λευκάδος ὡς ὑποψήφιος μετὰ τῶν
ἑξ. Βουλευτῶν τῆς, καὶ πέποιθα ὅτι οἱ Λευκάδιοι θέλουσι
μοὶ δῶσει τὴν ψήφον των, μὲ ὅλας τὰς βραδιουργίας τῶν
πολιτικῶν ἐγερῶν μου.

Εάν είναι έγκλημα ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ἰταλίαν, χαίρομαι ἐνεκα τούτου, διότι ἔχω συμμετόχους τοὺς ἀνδρείους ἐκείνους Ἕλληνας οἵτινες ἔλαβον τὰ ὅπλα ὑπὲρ τῆς Ἰταλικῆς Ἐνώσεως, κινούμενοι ἀπὸ μόνων τὴν ἀγάπην τὴν πρὸς τὴν Ἰταλίαν. Ἐγὼ ἰδιαιτέρως ἔχω χρῆος ἀπαραίτητον ν' ἀγαπῶ τὴν Ἰταλίαν, ἐπειδὴ πάντοτε ἐτιμήθην ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, καὶ ἐσχάτως ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνωγος ἀποθανόντα *Καβούρ*, ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐφεξῆς πρὸς ἐμὲ ἐπίσημον γράμμα του, γεγραμμένον ἀπὸ τὸν ἐντιμον φίλον μου τὸν ἱππότην *Νίγρα* (*Nigra*).

Al^l Ill.^o Sig.^r Cav. Papadopulo Vretò.

Ministero degli affari Esteri.

Gabinetto particolare.

Torino, il 17 Feb.o 1859.

Illustrissimo Signore.

Mi feci premura di presentare a S. M. l'esem-
 plare della erudita di Lei opera sulla Bulgaria an-
 tica e moderna, di cui Ella desiderò fare omaggio
 al Re, mio Augusto Sovrano. S. M. si compiacque
 ordinare che questo importante lavoro fosse de-
 posto nella R. Biblioteca, e m'incaricò di esprime-
 re alla V. A. S. il suo Sovrano gradimento.

« Colgo questa opportunità per offrirle io pure i miei ringraziamenti e per rinnovarle i sensi della mia distinta considerazione. *C. Cavour.* »

C. Cavour.

Ἡ ἀδροφροσύνη δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ τυπώσω τὰ πε-
ρὶ ἐμοῦ κολακευτικά ἄρθρα τῶν διαφόρων ἐφημερίδων
τοῦ Μεδιολάνου καὶ τοῦ Τουρίνου ἅμα ἔγινε γνωστὴ ἐν
ταῖς πόλεσι ταύταις ἡ ἄριξις μου κατὰ τὸ 1859. Μά-
θετε, συκοφάνται μου, ὅτι παντοῦ ἐτιμῆθη τ' ὄνομά μου
ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους ἄνδρας τῆς Εὐρώπης. Εἰς ἀπόδει-
ξιν δημοσιεύω τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν τοῦ περιωνόμου Γερμανοῦ
Βαρῶνος Humboldt, πρὸς τὸν ὁποῖον μὲ ἐσύστησεν ὁ
περιώνυμος ἀρχαιολόγος Boech, κατὰ τὴν ἐν Βερολίῳ
ἄριξιν μου πρὶν μεταβῆ ἐν Ρωσσίᾳ, ἵνα μὲ παρουσιάσῃ
εἰς τὸν πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντα Βασιλέα τῆς Πρωσσίας.
A Monsieur Monsieur le Chevalier Papadopulo Vreto.

Hôtel de Rome, à Berlin.

« Potsdam, ce Vendredi 13 Juillet 55. »

Voire très-honorable nom, Monsieur le Cheva-
lier, vos belles recherches sur la Géographie an-
cienne m'étaient déjà connus par mon excellent a-
mi M. Boech. J'aurai le plus grand plaisir de Vous
recevoir, à Berlin, Dimanche à heure. Le Roi par-
tant demain Samedi pour la Silésie (absence d'un
mois) n'aurait pas pu avoir la satisfaction de vous
voir, ayant été beaucoup trop embarrassé d'aff-
aires à la veille d'un départ. Je lui avais annoncé
votre arrivée à Berlin, mais en outre (d'après l'or-
dre particulier suivi même à la Cour d'un Roi artisti-
que et littéraire) les audiences doivent être deman-
dées à S. E. le « Ober Marshall » C. Reller, par écrit.

Agréez, je vous prie, Monsieur le Chevalier, l'
hommage de mes sentimens les plus distingués.

V. tr. h. et t. Ob. Al. Baron Humboldt.

Ὅταν τις, Κύρις Συντάκτα τοῦ Παρατηρητοῦ, ἔχει
τοιαύτας ἐντίμους ἀποδείξεις ἀπὸ βασιλεῖς ἢ σοφοὺς
ἄνδρας, γελᾷ τῷ ὄντι ἐκ καρδίας διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ
μωρολογίας τῶν ἀπαιδευτῶν, ἐχόντων μάλιστα Τουρ-
κικὴν καταγωγὴν, καὶ λαβόντων τὸν Χριστιανισμόν
διὰ τοῦ ἀγίου βαπτίσματος. Ἡ Θεία Χάρις ἄς τοὺς φω-
τίσῃ νὰ μὴ συκοφαντοῦν τοὺς ἐντίμους πολίτας καὶ τοι-
οῦτοι εἶναι πολιτικοὶ ἐχθροὶ τῶν

Δέχθητε ἐν τούτοις τὴν διαβεβαίωσιν τῆς προθυμίας
ἐποληψείας μου. Ὁ ἱατρὸς Α. Παπαδόπουλος Βρεττός.